

Κλίων 'Ραγκαβῆς

ΛΟΙΣΘΙΑ ΕΠΗ

ΥΠΟ

ΚΛΕΩΝΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗ

Πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
 μέλισσα συνέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόσος,
 εἰς ἐν δ' ἐνεγκοῦσ' ἄηρόν τι ἀποδοίην δάκρυ·
 [Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 489.]

Ἄνεραστος καὶ ἄφιλος ὡς ρύαξ παραρρέων,
 πρὸς μνήμα φέρω ἄδακρυ τὸ βῆμα τὸ μοιραῖον,
 καὶ ὡς βραδέως σθέννυται τὸ θερινὸν λυκόφως,
 τὰς κορυφὰς πορφύρον ἔτι τῶν ὀρέων,
 ὃ ἀπευκταῖος περίε μου πυκνοῦται ἤδη ζόφος.

Ἄλλοιαν ἐπεθύμησα τὴν τελευταίαν λύσιν.
 Πηγὴν καὶ τέρμα τοῦ παντὸς ἐλάτρευσα τὴν φύσιν,
 καὶ μεῖραξ ἔτι ἀπογνοῦς, εἰς νεφελώδεις σφαῖρας
 τὴν αἰθερίαν τῶν φαιδρῶν ὀνειρώ, πτῆσιν
 εἰς ἄλλας ἐγκατέλιπον ὑπάρξεις ἀνωτέρας.

Χοῦς ἐκ χοῦς καὶ γνήσιος, ὦ μήτερ γῆ, καρπός σου,
 γαλήνην εἰς τοῦ κόλπου σου τὰ βάθη τοῦ εὐδρόσου
 αἰτῶ σοι, τῇ, ἀνένδοτον τῆς μοῖρας φεύγων λύσαν·
 ὡς δι' εὐφρόσυνον θυσίαν στεφανώσου,
 καὶ δέξαι θῦμα πελιδνὸν προώρως μαρτυρῆσαν.

Τοῦ βρέφους σὺ ἐώρτασας ὡς ἔδει τὴν κοιτίδα.
 Σπαράσσουσας ἀπέλυσας τὸ σύμπαν καταγίδα·
 ὁ οὐρανὸς ὠλόλυξε δακρυρόφων καὶ μέλας,
 καὶ ὡς τὸ ἄλγος καταπνίγον τὴν ἐλπίδα,
 ὁ ὑετὸς κατέκλυζε τῶν ἀστραπῶν τὸ σέλας.

Ἀλάνθαστον προμήνυμα τῆς μετὰ ταῦτα δίνης,
 ὁ κλύδων ἐξεμαίευσε τὸ τέκνον τῆς ὀδύνης,
 καὶ πᾶσα ἔκτοτε στιγμή ἐσχάτης ἀγωνία·
 ὡς λύτρωσις σὺ μόνη τέλος μὲ ἠδύνεις,
 τῶν τάφων δῶρον ἄδωρον, εἰρήνη αἰωνία.

Ἐλθέ, ὦ μήτερ, τὴν στολὴν τοῦ ἕαρος ἐνδύσου,
 ἱτέας πρόσδεσον θαλλοὺς εἰς πτόρθους κυπαρίσσου,
 καὶ δεῖξον ἀπαστράπτοντα τὰ τρυφερά σου κάλλι.

Ἐπλάσθη τὸ ἡδὺ στερέωμα μορφὴ σου,
 καὶ ῥόδων θῦλαξ εὖσμος ἡ νέα σου ἀγκάλη.

Τοὺς τάπητας ἐφίλησα τῶν χλοερῶν κοιλάδων,
τὸ ζωηρὸν ῥυάκιον διὰ τῶν χόρτων ἄδον,
εἰς ὃ κρυφίως λούονται ἐρυθριῶντες κρίνοι,
καὶ τὰς ἡδυπαθεῖς σκιάς ἀναδενδράδων,
δι' ὧν ἡχοῦσιν οἱ λυγροὶ τῆς ἀηδόνος θρῆνοι.

Ἐφίλησα τὰ λήϊα, εἰς τὰς πνοάς ἡρέμα
τῆς αὔρας ῥυτιδούμενα, νομῶν πiónων θρέμμα
τὸ χιονῶδες ποίμνιον ἐπὶ φαιδρᾶς κλιτύος,
ἀφ' ἧς ὑγρὸν ἢ ποιμενίς πλανῶσα βλέμμα,
τὴν φλόγα ψάλλει ἔρωτος θανόντος ἀναιτίως.

Τὰς φάραγγας ἐφίλησα ὀρέων δυσπροσίτων,
εἰς ἃ σκιρτᾷ ἡ ἔλαφος, καὶ μόλις ἔρπει φρίττων
ὁ θηρευτής, ὁ μελετῶν ἐνέδραν μαιφόνον.

Ἐκεῖ ὁ καταρράκτης ἐκ στυγνῶν ἀδύτων
πρὸς τὸν χορὸν δι' ὠρυγῶν ἐρίζει τῶν τυφώνων.

Ἐφίλησα τῆς Ἀφρικῆς τὰς αὐχμηράς ἐρήμους·
χαράσσει ἡ δρομάς ἐκεῖ μακροῦς, ἀμμώδεις οἴμους,
ἀλλ' ἐπὶ τέλους, σμάραγδος ἐν τῷ χρυσῷ, προσνεύει
συστὰς φοινίκων, καὶ τοὺς πλάνητας εὐθύμους
τῆς δροσερᾶς ὁάσεως φλοισβοῦν τὸ ρεῖθρον δεύει.

Ἡ ὅτε πτέρυγας φλογὸς ἀπλῶν ὁ λιψ προσπίπτει,
καὶ ὑπὸ σάδανον τὴν γῆν ἐκπνέουσιν καλύπτει,
ὁ μοιρολάτρης τὰς βουλὰς δοξάζων τοῦ Προφήτου,
παρὰ τὴν κάμηλον ὠχρὰν τὴν κάραν κύπτει
καὶ τὰ λευκὰ καλεῖ οὐρὶ ἐκ σφαίρας διαρρύτου.

Ἐφίλησα τὴν ἄφατον νυκτερινὴν μαγεῖαν,
 ὁπότε τὴν πανάχραντον τελοῦντα λειτουργίαν,
 ἡδέως σπινθηρίζουσι τὰ φωτοβόλα πλήθη·
 ὁ ἄστερόεις οὐρανὸς εἰς τὴν ἁγίαν
 τοῦ σύμπαντος μητρόπολιν ὡς λύχνος ἀνηρτήθη.

Τὸ κάτοπτρον ἐφίλησα τῆς ἰλαρᾶς θαλάσσης,
 ἢ τεῖνον κόλπους διαυγεῖς εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις,
 ἢ ὡς ἐν πάλῃ φοβερᾷ ῥηγνύμενον καὶ βρέμον,
 ἐνῷ τῶν μελανῶν ἐγκάτων τὰς ἐκθράσεις
 συμφύρει μετὰ τῶν νεφῶν ἢ βία τῶν ἀνέμων.

Ἐφίλησα, ὦ μητερ μου, τὰς καλλονάς σου πάσας,
 ἐκ σοῦ τοῦ θείου ἔρωτος τὸ κώνειον θιγλάσας,
 καὶ εἰς τῆς λύρας τὰς χορδὰς, ὡς εἰς βασιάνων ἤλους,
 τὰ θέλγητρά σου ἔνθους θιασώτης ἄσας,
 τοὺς ἀδεξίους ἀπηνῶς κατέταμον δακτύλους.

Ἄλλ' ἤδη τέλος ἔφθασεν ἡ πολυτλήμων ὥρα·
 ὡς κτέρεα ἐτοίμασον τὰ κάλλιστα σου δῶρα.
 Φθορὰ σὲ τρέφει. Ἀσπασμὸν νῦν δὸς θανατηφόρον.
 Ἐκεῖνος ὅστις φίλτρου ἐμπλεως σ' ἐώρα
 κυκνεῖοι ἤδη ἄσματος πικρὸν προσάγει φόρον.

Ὅποτε χρυσαυγοῦς φωτὸς ἡμφιεσμένος στέφη
 καὶ ὡς πορφύραν θεουργῇ τὰ ἱριώδη νέφη,
 τὴν δύσιν πᾶσαν πυρπολεῖ ὁ Ἄναξ τῶν αἰθέρων,
 ὁπότε τ' ὄμμα εὐσεβῶς πρὸς τ' ἄνω στρέφει
 ὁ πᾶσαν ὑποδούλωσιν τοῦ πνεύματος ἐχθαίρων.

Ὅποτε ὁρόσου μάργαρα καὶ ἰανθέμων μύρα.
 ὑψοῦσα τὸν ῥοδοστεφῇ τοῦ ἔαρος κρατῆρα,
 ἢ πλάσις σπένδει ἑξαλλος τῷ ποιητῇ τῶν ὄλων,
 ὁπότε ἡ στυγνὴ ἐξημεροῦται μοῖρα,
 καὶ πρὸς μικρὸν ἀγάλλεται τὸ πᾶν ἀκτινοδόλον.

Τότε, ναί, τότε θραύουσα τὰς μισητάς ἀλύσεις,
 ἀφ' οὗ τὸ φθίνον ἐντελῶς σαρκίον πυρπολήσης,
 ψυχὴ μου, σπεῦσον παγχαρὴς πρὸς τοῦ φωτός τὰς κρήνας.
 Ἐκεῖ τὴν φλόγα ἴσως τέλος ἐξαντλήσης,
 ἥς ἔρμαιον σὲ ὥρισεν ὁ περὶ πάντων κρίνας.

Πτηνὸν εἰς τοὺς γαμφώνυχας τῆς συμφορᾶς ἀσπαῖρον,
 εἰς τὰς ἀκτῖνας λούσθητι ἡλίω ἀνεσπέρων,
 καὶ τρύφησον τὸ αὔλον ἀγνῶν ἐρώτων μέθυ.

Ὅπισω ἴσως τῶν χρυσῶν νεφῶν μαρμαῖρον
 λυσίδεινον τὸ ἄλεισον τῆς λήθης παρετέθη!...

Ἄλλ' οἶμοι, ποῦ μὲ φέρετε μεταρσιοῦντες πόθοι;
 Πῶς αὖθις εἰς τὸν ἥμερον ὁ νοῦς μου παρεδόθη;
 Καὶ ἡ ἐσχάτη χίμαιρα, ὡς τόσαι ἄλλαι, πλάτῃ!
 Ξηρὰ ἐντός μου ἡ καρδιά ἐτεφρώθη,
 καὶ εἰδεχθὲς, βαρύποτμον τὸ τέλος καταφθάνει.

Ἀνέραστος καὶ ἄφιλος, ὡς ρύαξ παραρρέων,
 πρὸς μνήμα φέρω ἄδακρυ τὸ βῆμα τὸ μοιραῖον,
 καὶ ὡς βραδέως σδέννυται τὸ θερινὸν λυκόφως,
 τὰς κορυφὰς πορφύρον ἔτι τῶν ὁρέων,
 ὁ ἀπευκταῖος πέριξ μου πυκνοῦται ἤδη ζόφος.